

re købstadkommuner, har været berørt, og der har endvidere været fremsat ønsker om en ændring af den gældende bestemmelse om landkommuners oprykning i købstadsområdet (område B) således, at alle landkommuner, der i henhold til § 194, stk. 6, i lov om offentlig forsorg udbetaler sociale ydelser med samme sats som købstæderne, også i skattemæssig henseende skulle sidestilles med disse. Efter vedtagelsen af loven af 20. maj 1952 om de københavnske omegnskommuners styrelse har der endelig været rejst spørgsmål om en ændret afgrænsning af område A, således at man hertil henførte kommuner med „købstadsstatus“ i henhold til denne lov.

Ved bedømmelsen af hele spørgsmålet vedrørende områdeinddelingen må det fremhæves, at dennes betydning, sålænge differentieringen af skattetilsvaret efter område ikke gøres væsentlig stærkere end tilfældet er, må siges at være af relativt begrænset betydning.

Anstillede undersøgelser vedrørende det foreliggende statistiske materiale til belysning af forskellene med hensyn til leveomkostninger (levnedsmiddelpriser, boligudgift o. s. v.) i de enkelte kommuner har iøvrigt vist, at det må siges at være udelukket på grundlag af dette materiale at udarbejde brugbare statistiske udtryk for disse forskelle. Det må derhos anses for tvivlsomt, om det gennem forsøg på at tilvejebringe yderligere — endog meget omfattende — materiale vil være muligt at skabe noget virkeligt fyldestgørende grundlag for en i alle henseender nøjagtig og pålidelig vurdering af de herhen hørende forhold. Man tør formentlig gå ud fra, at den gældende ordning i det væsentligste afspejler de foreliggende forskelligheder i omkostningsniveauet, og da det turde være tvivlsomt, om man kan tilvejebringe en anden, afgjort bedre ordning, er man blevet stående ved den gældende inddeling.

Hvad specielt angår spørgsmålet om at overføre sociallovgivningens områdeinddeling til skattelovgivningen, har man ment, at dette næppe vil være hensigtsmæssigt. Det må vel erkendes, at sociallovgivningens regler — der ligesom skattelovgivningen opererer med tre grupper af kommuner — er mindre summariske, forsåvidt de åbner mulighed for oprykning af en kommune

(eller del af en sådan) til en højere gruppe, når levvilkårene i den pågældende kommune (eller del af denne) er ligeså dyre som i et tilgrænsende område. Vanskelighederne ved at tilvejebringe nogenlunde pålidelige oplysninger om de lokale forskelle i leveomkostningsniveau er imidlertid som tidligere berørt store. Disse vanskeligheder spiller måske ikke så stor rolle, sålænge spørgsmålet om oprykning kun har betydning for de sociale ydelser, fordi kommunerne formentlig under hensyn til de dermed forbundne udgifter vil vise nogen forsigtighed med at fremsætte anmodninger om oprykning. Forholdet vil imidlertid blive et andet, såfremt oprykningen får betydning for de skattefri fradrag m. m. I så fald vil næsten alle kommunens beboere være positivt interesserede i en oprykning, og merudgiften ved denne vil alene blive båret af statskassen. Sociallovgivningen åbner som nævnt også mulighed for oprykning af dele af kommuner. Afgrænsningen af de dele af en kommune, der skal henføres til en højere gruppe, er i forvejen vanskelig og vil formentlig, hvordan den end foretages, i det givne tilfælde kunne komme til at virke tilfældig og vilkårlig. Sådanne virkninger vil forstærkes, hvis det tilsvarende system skulle følges også for skattemæssige vedkommende, og grænsedragningen vil let kunne give anledning til misfornøjelse og klager fra de beboere i kommunen, der placeres på den „forkerte“ side af grænsen. At en ordning, der vil kunne medføre deling af en kommune i henseende til de skattefri fradrag m. m. yderligere vil have ikke ubetydelige praktiske og administrative ulemper, behøver næppe nærmere påvisning.

Hvad endelig angår spørgsmålet om at afgrænse område A i overensstemmelse med den tidligere nævnte lov om de københavnske omegnskommuners styrelse bemærkes, at det forhold, at en kommune hører under lovens område, næppe i sig selv giver tilstrækkeligt grundlag for at optage den i område A. Afgrænsningen af dette område har i de senere år gentagne gange været genstand for overvejelser i forbindelse med de årlige udskrivnings- og ligningslove, og forholdet må formentlig siges at være det, at man med den nugældende afgrænsning af området, som forslaget opretholder, har fået de kommuner med, der gennem deres